

Vonnisnummer / Griffienummer 229/2021
Repertoriumnummer 2021/296
Datum van uitspraak 29 januari 2021
Naam van de beklaagde
Systeemnummer parket 18CP5944 Rolnummer 20L000779 Notitienummer parket

Rechtbank eerste aanleg
Leuven correctionele
zaken
Kamer 21

Vonnis

Aangeboden op
Niet te registreren

OPENBAAR MINISTERIE

vertegenwoordigd door _____, substituut-procureur des Konings

BURGERLIJKE PARTIJEN

geboren te _____ op
van Belgische nationaliteit
ingeschreven te _____

vertegenwoordigd door Mr. _____, advocaat te _____

geboren te _____ op
van Belgische nationaliteit
ingeschreven te _____

vertegenwoordigd door Mr. _____, advocaat te _____

geboren te _____ op
van Belgische nationaliteit
met woonstkeuze te _____

vertegenwoordigd door Mr _____ loco Mr. _____, advocaat te _____

BEKLAAGDE

296 _____ (RRN _____)
geboren te _____ op
van Belgische nationaliteit
ingeschreven te _____

bijgestaan door Mr. _____ en Mr. _____, beiden loco Mr. _____,
advocaat te Antwerpen.

1 TENLASTELEGGINGEN

Als dader of mededader in de zin van artikel 66 van het Strafwetboek:

A belaging

een persoon, met name _____, te hebben belaagd, terwijl hij wist of had moeten weten dat hij door zijn gedrag de rust van die bewuste persoon ernstig zou verstoren.
(art. 442bis lid 1 Sw.)

Te tussen 3 april 2018 en 15 januari 2019, meermaals op niet nader te bepalen data, onder meer op 4 april 2018, 10 april 2018, 8 januari 2019 en laatst op 14 januari 2019

B laster in openbare bijeenkomsten of plaatsen jegens gestelde lichamen naar aanleiding van feiten in verband met hun bediening

aan een gesteld lichaam, te weten aan _____ burgemeester van de gemeente _____ kwaadwillig, in een van de bij artikel 444 van het Strafwetboek aangeduide gevallen, ter zake in openbare bijeenkomsten of plaatsen, een bepaald feit in verband met zijn bediening ten laste te hebben gelegd, dat zijn eer kan krenken of hem aan de openbare verachting kan blootstellen, en waarvan het wettelijk bewijs niet wordt geleverd, terwijl de wet het bewijs van het ten laste gelegde feit toelaat, namelijk door tijdens het vragenuurtje na de gemeenteraad te insinueren dat de burgemeester belangrijke informatie achterhoudt over bouw misdrijven.
(art. 443, 444 lid 1 en 2, en 447 lid 1 Sw.)

Te op 5 maart 2018

C lasterlijke aangifte tegen openbare ambtenaren naar aanleiding van feiten in verband met hun bediening

bij de overheid, kwaadwillig schriftelijk een lasterlijke aangifte te hebben ingediend tegen een drager of agent van het gezag of tegen enig persoon met een openbare hoedanigheid bekleed, van feiten in verband met zijn bediening,
(art. 443 lid 1, en 445 lid 1 en 2 Sw.)

1 Te op 25 januari 2018

te weten naar hoofdinspecteur _____, wijkcoördinator van de politiezone _____, tegen _____, inspecteur van de politiezone _____, een brief te hebben gestuurd waarin staat dat uit de systematische weigering dhr. _____ om een bepaald bouw misdrijf te verbaliseren, niet onredelijk vermoed kan worden dat hij daarvoor geld krijgt,

2 Te op 22 februari 2018

te weten naar _____, korpschef van de politiezone _____, tegen _____, inspecteur van de politiezone _____, een brief te hebben gestuurd waarin staat dat dhr. _____ 5.000€ heeft gekregen voor het opstellen van een vals PV,

3 Bij samenhang te in de periode van 18 december 2016 tot en met 1 april 2017, meermaals, op niet nader bepaalde data

te weten naar de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid, tegen _____ en andere leden van de bouwinspectie, tientallen brieven te hebben gestuurd waarin staat dat hij de ontzetting uit hun ambt eist.

2 PROCEDURE

De behandeling en de debatten hadden plaats in openbare terechtzitting op 4 december 2020.

De rechtspleging verliep in het Nederlands.

De rechtbank nam kennis van de stukken van de rechtspleging en hoorde het openbaar ministerie en de aanwezige partijen.

De strafvordering is regelmatig ingesteld en is ontvankelijk.

De beklagde wenste op de zitting de advocaten van de respectievelijke gedupeerden te bevragen omtrent elementen die hieronder onder punt 3.1.2 werden toegelicht. Deze elementen werden door het Hof van Beroep op 20 januari 2009 reeds beoordeeld zodat de rechtbank het verzoek van de beklagde op de zitting dan ook afwijst.

3 BEOORDELING OP STRAFGEBIED

3.1 Grond van de zaak

3.1.1

De beklagde moet zich voor de strafrechtbank verantwoorden voor volgende feiten:

- belaging van _____, te _____ tussen 3 april 2018 en 15 januari 2019, meermaals op niet nader te bepalen data, onder meer op 4 april 2018, 10 april 2018, 8 januari 2019 en laatst op 14 januari 2019 (feiten van tenlastelegging A);
- laster ten aanzien van _____, burgemeester van de gemeente _____, in de zin van artikelen 443, 444 lid 1 en 2 en 447 lid 1 van het strafwetboek, te _____ op 5 maart 2018 (feiten van tenlastelegging B), door tijdens het vragenuurtje na de gemeenteraad te insinueren dat de burgemeester belangrijke informatie achterhoudt over bouw misdrijven;
- lasterlijke aangifte in de zin van artikelen 443 lid 1 en 445 lid 1 en 2 van het Strafwetboek:
 - ♣ naar hoofdinspecteur _____ wijkcoördinator PZ _____ tegen Inspecteur van politie _____ van PZ _____ door een brief te sturen waarin staat dat uit de systematische weigering dhr _____ om een bepaald misdrijf te verbaliseren, niet onredelijk kan vermoed worden dat hij daarvoor geld krijgt, te _____ op 25 januari 2018 (feiten van tenlastelegging C1);
 - ♣ naar _____, korpschef van de PZ _____ tegen inspecteur van politie van PZ _____, een brief te hebben gestuurd waarin staat dat dhr. _____ 5.000 euro heeft gekregen voor het opstellen van een vals P.V., te _____ op 22 februari 2018 (feiten van tenlastelegging C2);
 - ♣ bij samenhang te _____ in de periode van 18 december 2016 tot en met 1 april 2017, meermaals op niet nader bepaalde data, naar de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid, tegen _____ en andere leden van de bouwinspectie, tientallen brieven te hebben gestuurd waarin staat dat hij de

ontzetting uit hun ambt eist (feiten van tenlastelegging C3).

De rechtbank stelt vast dat de feiten waarvoor de beklaagde aangifte deed/strafklacht neerlegde ten aanzien van hierboven opgenomen gedupeerden, geen strafrechtelijke gevolgen voor deze laatsten kende door beslissingen tot seponering of buitenvervolginstelling. Er werd geen bewijs geleverd voor deze feiten waarvoor er aangifte werd gedaan of strafklacht werd neergelegd.

3.1.2 Voorgaanden

De huidige feiten kaderen in de lange nasleep van een veroordeling op strafgebied en op gebied van herstel van de beklaagde door het Hof van Beroep te Brussel van 20 januari 2009 met betrekking tot inbreuken op de wetgeving op de ruimtelijke ordening, waarbij de beklaagde naar de administratieve diensten en de politiediensten verder (eigen) argumenten ontwikkelde om de vaststellingen en beoordelingen die werden gebruikt om uiteindelijk tot vermeld arrest te komen, verder te betwisten door de vaststellers en beoordelaars zélf aan te vallen, en dit niet alleen in de functie die zij bekle(e)d(d)en, maar ook in persoonlijke naam.

Op 12 februari 2014 werd de beklaagde door het Hof van Beroep te Brussel veroordeeld voor verschillende feiten van lasterlijke aangifte en belaging, ten aanzien van minstens een deel van de huidige burgerlijke partijen tot een gevangenisstraf van 10 maanden met uitstel van tenuitvoerlegging gedurende een periode van 5 jaar.

Op 13 oktober 2020 werd door het Hof van Beroep te Brussel de beschermingsmaatregel van internering voor de beklaagde uitgesproken voor verschillende feiten van belaging, en lasterlijke aangiftes in de periode midden 2014 tot midden 2016. Tegen dit arrest werd cassatieberoep aangetekend.

Er is geen reden de zaak uit te stellen op grond van dit cassatieberoep. De huidige zaak betreft weliswaar feiten die gelijkaardig zijn, echter, de feiten die thans aan de beoordeling van de rechtbank worden voorgelegd, betreffen andere feiten die in een latere periode worden gesitueerd.

Het beginsel *non bis in idem* is dan ook niet van toepassing.

Daarenboven zijn de gewone rechtsmiddelen die de beklaagde heeft aangewend tegen een vonnis van kamer 16A van deze rechtbank uitgeput, hetgeen resulteerde in het arrest van het Hof van Beroep te Brussel op 13 oktober 2020. Dit laatste arrest is in kracht van gewijsde gegaan.

Een beroep in Cassatie schort de huidige procedure niet op.

3.1.3

Wat het morele element betreft van de hierboven aangegeven feiten, wijst de rechtbank erop dat de feiten van tenlastelegging A geen bijzonder opzet vereisen doch slechts een algemeen opzet. De argumentatie van de beklaagde omtrent enige bijzonder opzet hieromtrent, is dan ook niet ter zake dienend.

De overige feiten van tenlasteleggingen B, C1, C2 en C3 vereisen een bijzonder opzet wat het morele element van deze misdrijven betreft.

Hieronder wordt hieromtrent verder geoordeeld.

3.1.4 De feiten van tenlastelegging A

De rechtbank is van oordeel dat de brieven die zich in het dossier bevinden, voldoende als bewijs zijn van de weerhouden feiten van tenlastelegging A.

Er is daarbij geen enkele reden om aan te nemen dat de gedupeerde deze brieven niet zou hebben gevonden in de brievenbus. Ze werden ofwel gedeponeerd ofwel verstuurd naar zijn thuisadres en gericht aan hemzelf en zijn echtgenote. Deze brieven zijn daarenboven afkomstig van de beklaagde, met hemzelf als afzender.

Het herhaaldelijk versturen van brieven naar de gedupeerde van de feiten van tenlastelegging A, met name _____, maakt een ernstige verstoring uit van de rust van deze laatste. De beklaagde diende hiervan redelijkerwijze op de hoogte te zijn, nu hij onder meer op 14 augustus 2014 bij beschikking in kortgeding, reeds een verbod heeft verkregen op straffe van dwangsom aan of over _____ nog enige brief te schrijven, waarbij ook een straatverbod werd opgelegd. De beklaagde was daarenboven reeds ten aanzien van _____ voor gelijkaardige feiten veroordeeld door het Hof van Beroep te Brussel op 12 februari 2014.

De verwijzing naar een vonnis van een burgerlijke rechtbank, kamer 1, van de Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg te Brussel van 27 november 2019, verbeterd op 3 juni 2020, doet aan het bovenstaande (en het onderstaande onder punt 3.1.5) niets af.

3.1.5

De respectievelijke feiten B, C1, C2 en C3 worden ook voldoende gestaafd door de elementen die zich in het strafdossier bevinden.

Er is geen enkele reden te betwijfelen dat deze lasterlijke uitlating wat het feit B betreft, of de lasterlijke aangiftes wat de feiten van tenlasteleggingen C1, C2 en C3 betreffen, afkomstig waren van de beklaagde. De aard en de inhoud van de brieven zijn daaromtrent duidelijk. Zij hebben allen betrekking op de betwistingen die de beklaagde blijft voeren naar de functies én ook in persoonlijke naam ten overstaan van de gedupeerden die in de strafprocedure die aanleiding gaf tot het arrest van het Hof van Beroep te Brussel van 20 januari 2009 ofwel vaststellingen ofwel beoordelingen hebben gedaan.

De inhoud van de gebruikte termen laat geen twijfel bestaan dat de bedoeling van de beklaagde erin bestond de respectievelijke gedupeerden te schaden of te beledigen, waarbij hun eerlijkheid en integriteit in twijfel werden getrokken en de gebruikte middelen door de beklaagde tot doel hadden de reputatie en de achting van de respectievelijke gedupeerden te schaden.

3.2 Straftoemeting

3.2.1

Het openbaar ministerie vorderde om de beklaagde te interneren naar aanleiding van de bewezen verklaarde feiten. De beklaagde wierp in ondergeschikte orde de schulduitsluitingsgrond van artikel 71 van het Strafwetboek op, in meer ondergeschikte orde werd een autonome probatiestraf gevraagd en meest ondergeschikt werd een straf met uitstel van tenuitvoerlegging gevraagd.

3.2.2

Artikel 71 van het Strafwetboek bepaalt het volgende:

‘Er is geen misdrijf wanneer de beschuldigde of de beklagde op het tijdstip van de feiten leed aan een geestesstoornis die zijn oordeelsvermogen of de controle over zijn daden heeft tenietgedaan, of wanneer hij gedwongen werd door een macht die hij niet heeft kunnen weerstaan.’

Deze wettelijke bepaling van artikel 71 van het Strafwetboek is reeds van toepassing vanaf 23 mei 2016. De feiten waarvoor de beklagde wordt vervolgd, situeren zich ná deze datum zodat de geciteerde bepaling van vermeld artikel door de beklagde niet van toepassing is.

3.2.3

Wat de toepassing van artikel 71 van het Strafwetboek betreft, verwijst de beklagde enerzijds naar een geestesstoornis die zijn oordeelsvermogen of de controle over zijn daden heeft tenietgedaan en anderzijds naar een macht die hij niet heeft kunnen weerstaan.

Wat het eerste middel van de beklagde betreft, baseert de beklagde zich op het verslag van dr. die als deskundige in een vorige procedure (zie *infra*) werd aangesteld. Ingevolge artikel 71 van de Strafwetboek is dit artikel enkel van toepassing op volledig ontoerekeningsvatbare daders, terwijl de hierboven door de beklagde aangehaalde deskundige in hoofde van de beklagde spreekt van een *‘geestesstoornis die zijn oordeels vermogen of controle over zijn daden ernstig aantast’*, dus van een verminderde toerekeningsvatbaarheid. Er wordt niet aannemelijk gemaakt dat de beklagde volledig ontoerekeningsvatbaar was.

Wat het tweede middel van onweerstaanbare dwang betreft, wijst de rechtbank op het feit dat dit veronderstelt dat de dader psychologisch op een onweerstaanbare wijze tot het plegen van een misdrijf werd gedreven, uit vrees voor een ernstig, dreigend en wederrechtelijk kwaad. In de huidige zaak werd de beklagde niet gedreven door een dergelijke vrees maar door een drang tot vergelding en eigenrichting omtrent een kwaad dat hem in zijn eigen perceptie werd aangedaan in het verleden. De onweerstaanbare dwang wordt derhalve door de beklagde niet aannemelijk gemaakt.

Artikel 71 van het Strafwetboek vindt aldus in deze zaak geen toepassing en wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.2.4

De rechtbank dient de internering te bevelen van een persoon (1) die een misdaad of wanbedrijf heeft gepleegd die de fysieke of psychisch integriteit van derden aantast of bedreigt en (2) die op het ogenblik van de beslissing aan een geestesstoornis lijdt die zijn oordeelsvermogen of de controle over zijn daden tenietdoet of ernstig aantast en (3) bij wie het gevaar bestaat dat hij als gevolg van zijn geestesstoornis eventueel in samenhang met andere risicofactoren, opnieuw feiten zoals hiervoor bedoeld zal plegen (artikel 9, § 1 Interneringswet).

3.2.5

De rechtbank is van oordeel dat de verschillende feiten waaraan de beklagde zich heeft schuldig gemaakt, minstens de psychische integriteit van derden aantasten.

In het kader van een voorgaande procedure voor andere feiten van belaging en lasterlijke aangiftes in een ander strafbaar gestelde periode die – zoals hoger reeds aangegeven – resulteerde in het arrest van 13 oktober 2020 van het Hof van Beroep te Brussel waarbij de beschermingsmaatregel van internering van de beklaagde werd uitgesproken, werd dr. R. Verelst door de eerste rechter aangesteld als deskundige. Het verslag van deze deskundige werd aan de huidige procedure gevoegd.

Een actualisering van dit verslag dringt zich niet op. Er werden geen elementen bijgebracht die wijzen op het tegendeel. De aanstelling van een andere deskundige of een college van deskundigen wordt niet ondersteund door objectieve elementen, waarbij het oneens zijn met de bevindingen van de deskundige uiteraard geen objectieve elementen uitmaken. Het verzoek daartoe wordt dan ook afgewezen.

In het verslag van de deskundige, dr. [naam], adviseerde deze dat er geen aanwijzingen blijken van een globale achteruitgang van de intelligentie van de beklaagde, waarbij voorbehoud werd geformuleerd voor discrete 'frontale' elementen in de zin van ontoereikende impulsbeheersing waarbij er aanwijzingen zijn van betekenisvolle impulsiviteit dan wel van een planningsprobleem. De deskundige gaf in die zin aan dat er kon verondersteld worden dat de beklaagde niet meer optimaal in staat kon geacht worden om zijn gedragingen toereikend te plannen en te organiseren. Volgens de deskundige zou/kan de beklaagde doorgaans impulsief handelen en/of reageren.

De deskundige merkte daarbij op dat het obsessieve en querulante karakter van de preoccupatie met de beleving van gediscrimineerd te worden op zijn minst een realiteits-vertekend dan wel descriptief rand-psychotisch achtervolgingscachet geeft waarbij het door de beklaagde betuigde ziektebesef binnen deze paranoïde dynamiek moet worden beschouwd. Hierbij wees de deskundige op het feit dat de beklaagde '*psychisch ziek*' is geworden als slachtoffer.

Er werden door de deskundige geen aanwijzingen weerhouden van andere syndromale psychopathologie, noch van bewuste overaccentuering of manifeste defensiviteit of intentionele leugenachtigheid in hoofde van de beklaagde.

De deskundige adviseerde dat er manifeste aanwijzingen zijn van een persoonlijkheidsstoornis van het narcistische type, de beklaagde zou een arrogante, bepalende en sturende houding aannemen, waarbij er vooral symbolische aanwijzingen zijn van dwangmatigheid, fragiliteit, emotionele vervreemding, affect gedreven handelen en/of reageren en een veralgemeend gebrek aan emotionele en relationele diepgang en dynamiek. Dit zou zich situeren binnen een persoonlijkheidsstructuur van het essentieel egocentrische type waarbij er ernstig kan getwijfeld worden aan de kwaliteit van het normbesef.

Vanuit klinisch-psychiatrisch onderzoek weerhield de deskundige dat de vastgestelde bizarre gedachtecronkels met paranoïde inhoud eerder dienen geplaatst te worden in een persoonlijkheidsstoornis dan wel dat ze de uiting zijn van een acuut psychotisch mentaal toestandsbeeld. De persoonlijkheidsstructuur van de beklaagde wordt volgens de deskundige gekenmerkt door voornamelijk autistiforme, narcistische en obsessief-compulsieve aspecten, waarbij dit laatste vnl. tot uiting komt in een extreme preoccupatie met regels, ordening, organisatie of schema's welke hij voor eigen doel wil toepassen en hetgeen zover gaat dat hij hierdoor het eigenlijk doel ervan uit het oog verliest en zich evenmin door externe omstandigheden laat bijsturen. Dit komt tot uiting in een zekere starheid en koppigheid en beperkingen in zijn communicatie en sociale interactie. Het narcistisch aspect van zijn persoonlijkheidsstructuur komt volgens de deskundige tot uiting in een diepgaand patroon van grootheidsgedoele, een overgewaardeerd

gevoel van eigen belangrijkheid, een gevoel bijzondere rechten te hebben en gaat gepaard met een gebrek aan empathie naar mogelijke slachtoffers van zijn gedrag. Dit gaat ook gepaard met een eerder arrogant of hooghartig gedrag, met een paranoïde dynamiek waardoor er sprake is van een rand-psychotische of bizarre gedachtecronkels en gaat gepaard met een verhoogde sensitiviteit van de beklaagde waarbij hij zijn vermeende slachtoffers beleeft als zijnde dat deze hem zouden discrimineren. Volgens het advies van de deskundige getuigt dit van een rand-psychotisch achtervolgingscachel en getuigt dit van een paranoïde dynamiek waarmee de beklaagde de realiteit benadert.

De deskundige adviseerde dat de hoger beschreven persoonlijkheidskenmerken van de beklaagde in die mate aanwezig zijn dat er sprake is van een persoonlijkheidsstoornis in psychiatrische zin met autistiforme, narcistische en obsessieve-compulsieve kenmerken. Als gevolg hiervan beschikte en beschikt de beklaagde over onvoldoende ego-sterkte om de gevolgen van zijn gedragingen volgens de deskundige te hebben kunnen en te kunnen inschatten en er controle over te hebben en te kunnen uitoefenen.

De deskundige besloot aldus als volgt dat de persoonlijkheid en psychische toestand van beklaagde wordt gekenmerkt door een persoonlijkheidsstoornis met autistische, narcistische en obsessief-compulsieve kenmerken. De beklaagde leed en lijdt aan een geestesstoornis die zijn oordeelsvermogen of controle over zijn daden ernstig aantast, waarbij het gevaar bestaat volgens de deskundige dat de beklaagde als gevolg van deze geestesstoornis, in samenhang met andere risicofactoren, opnieuw een misdrijf of wanbedrijf zou plegen die de fysieke of psychische integriteit van derden aantast of bedreigt, gezien de persoonlijkheidsstoornis waaraan de beklaagde leed en lijdt gepaard gaat met een verhoogde sensitiviteit en een paranoïde gedachtegang, met een verhoogd risico op gedragsmatig vlak voor impulscontrole-doorbraken en recidiverend norm- en wetsoverschrijdend gedrag. De deskundige wees op het feit dat een psychiatrische behandeling met oog op re-integratie, aangewezen is welke in eerste instantie op ambulante wijze kan worden uitgewerkt.

De rechtbank treedt de bevindingen bij van de deskundige dr. . De toestand van de beklaagde zoals beschreven door deze deskundige, is nog steeds actueel.

De impulscontrole-doorbraken in hoofde van de beklaagde kunnen worden benadrukt door de brieven van de beklaagde die zich in het strafdossier bevinden, waarvan er een gedeelte werd verstuurd nadat de huidige procedure reeds werd aangevat.

Om deze redenen beveelt de rechtbank de internering van de beklaagde , en dit als beveiligingsmaatregel.

3.3 De kosten en bijdragen

De beklaagde wordt veroordeeld tot de kosten van de strafvordering en er wordt een verplichte vaste vergoeding opgelegd voor de kostprijs van het verloop van de strafprocedure¹.

1 Het bedrag hiervan wordt bepaald in het Koninklijk Besluit houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken

Een schadevergoeding op moreel-materieel vlak wordt gevorderd van 3.000,00 euro in hoofdsom, naast intresten en kosten.

Het is aannemelijk dat [] reputatieschade heeft geleden als gevolg van de feiten van 5 maart 2018. De rechtbank kent hiervoor in billijkheid een morele schadevergoeding toe van 500,00 euro, waarbij in deze som de vergoedende intresten tot heden zijn inbegrepen.

De basisrechtsplegingsvergoeding wordt daarbij ook aan [] toegekend. Geen stukken werden bijgebracht die een vermindering rechtvaardigen.

4.5

[] was inspecteur van politie in de politiezone

De feiten die werden weerhouden onder A, C1 en C2 situeren zich tussen op 25 januari 2018, 22 februari 2018, tussen 3 april 2018 en 15 januari 2019.

Een schadevergoeding op moreel vlak wordt gevorderd van 1,00 euro met raming op 5.000,00 euro, naast intresten en kosten.

Het is aannemelijk dat [] reputatieschade heeft geleden als gevolg van de feiten 25 januari 2018, 22 februari 2018, tussen 3 april 2018 en 15 januari 2019.

De rechtbank kent hiervoor in billijkheid een morele schadevergoeding toe van 1.250,00 euro, waarbij in deze som de vergoedende intresten tot heden zijn inbegrepen.

De basisrechtsplegingsvergoeding wordt daarbij ook aan [] toegekend. Geen stukken werden bijgebracht die een vermindering rechtvaardigen.

5 TOEGEPASTE WETTEN

De volgende artikelen bepalen de bestanddelen van de misdrijven, de strafmaat en de toepassing van de taalwet:

- artikel 1, 2, 11, 12, 14, 16, 31, 32, 34, 35, 37 en 41 van de Wet van 15 juni 1935;
- artikel 2, 9, 81 en 82 van de Interneringswet van 5 mei 2014;
- artikel 4 van de voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering;
- artikel 1386bis van het Burgerlijk Wetboek;
- de wetsbepalingen aangehaald in de inleidende akte en in dit vonnis.

6 UITSpraak

De rechtbank beslist **op tegenspraak** ten aanzien van de beklaagde .

OP STRAFGEBIED

De rechtbank verklaart de feiten van de **tenlasteleggingen A, B, C1, C2 en C3 bewezen** lastens de beklaagde .

De rechtbank oordeelt dat de voorwaarden voor de internering van de beklaagde en **beveelt de internering.**

De rechtbank veroordeelt de beklaagde tot het betalen van een vaste vergoeding van 50,00 euro voor de beheerskosten in strafzaken en de kosten van de strafvordering, voorlopig begroot op 58,17 euro.

OP BURGERLIJK GEBIED

De rechtbank verklaart de vordering van , en ontvankelijk op grond van artikel 1386bis van het Burgerlijk Wetboek en in de volgende mate gegrond:

De rechtbank veroordeelt de beklaagde tot betaling aan:

- van een **morele schadevergoeding van 1.250,00 euro**, vergoedende intresten inbegrepen tot heden, waarna de gerechtelijke intresten tot de dag van gehele betaling en tot een basisrechtsplegingsvergoeding van 480,00 euro;
- van een **morele schadevergoeding van 500,00 euro**, vergoedende intresten inbegrepen tot heden, waarna de gerechtelijke intresten tot de dag van gehele betaling en tot een basisrechtsplegingsvergoeding van 240,00 euro;
- van een **morele schadevergoeding van 1.000,00 euro**, vergoedende intresten inbegrepen tot heden, waarna de gerechtelijke intresten tot de dag van gehele betaling en tot een basisrechtsplegingsvergoeding van 480,00 euro.

* * *

De rechtbank nam kennis van de vordering van het openbaar ministerie tot onmiddellijke opsluiting van .

is in persoon verschenen bij de behandeling van de zaak, bijgestaan door zijn raadslieden.

Op de zitting van heden verscheen is beklaagde niet verschenen, noch werd hij vertegenwoordigd.

heeft een vaste woonplaats in België en is thans 83 jaar.

De rechtbank is van oordeel dat er geen elementen worden bijgebracht waaruit op objectieve wijze zou kunnen worden afgeleid dat zich aan de uitvoering van de beveiligingsmaatregel zou trachten te onttrekken.

UITSPRAAK

De rechtbank verklaart de vordering van het openbaar ministerie tot onmiddellijke opsluiting van dan ook ontvankelijk doch ongegrond.

Dit vonnis is gewezen en uitgesproken in openbare zitting op **29 januari 2021** door de rechtbank eerste aanleg Leuven correctionele zaken, kamer 21:

- , rechter

in aanwezigheid van een magistraat van het openbaar ministerie, zoals vermeld in het proces-verbaal van de openbare terechtzitting, en met bijstand van , griffier.

(get.)

(get.)